

Sygn. akt I C 854/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Radzyńska - Głowacka

Protokolant: Iwona Szendel

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z pozwu S. G. i A. M.

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz S. G. kwotę 1.019,50 zł (tysiąc dziewiętnaście złotych 50/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26.11.2009 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz A. M. kwotę 1.019,50 zł (tysiąc dziewiętnaście złotych 50/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26.11.2009 roku do dnia zapłaty;

III. w pozostałej części powództwo oddala;

IV. zasądza od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz S. G. kwotę 287,00 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

V. zasądza od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz A. M. kwotę 287,00 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 854/14

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 4.04.2011 r. powodowie A. M. oraz S. G. wnieśli przeciwko pozwanemu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. o zasądzenie kwoty 3.039,00 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od:

- kwoty 1.019,50 zł od dnia 26.11.2009 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.019,50 zł od dnia 26.11.2009 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 500,00 zł od dnia 26.11.2009 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 500,00 zł od dnia 26.11.2009 r. do dnia zapłaty;

oraz kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie podnieśli, że wykupili u pozwanego tygodniowy turnus wczasowy w Bułgarii. Na miejscu okazało się, że hotel nie spełnia wymaganych i oczekiwanych standardów (pozew z załącznikami-k.1-49).

W odpowiedzi na pozew złożony w dniu 30.05.2011 r. pozwany (...) sp. z o.o. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

W motywach uzasadnienia pozwany podniósł, iż wywiązał się z zawartej między stronami umowy. Stwierdził, że powodowie otrzymali świadczenie o standardzie odpowiadającym umowie podpisanej z pozwanym w dniu 24.04.2009 r. (odpowiedź na pozew-k.59-70).

W toku postępowania stanowiska stron pozostało bez zmian.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24.04.2009 r. powodowie wykupili u pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. tygodniowy turnus wczasowy w Bułgarii w hotelu (...) w okresie od 26.06.2009 r. do 3.07.2009 r. za kwotę 4.078,00 zł.

Dowód: umowa udziału w imprezie turystycznej-k.15, zeznania świadka E. F.-k.173, zeznania świadka L. W.-k.210, zeznania świadka M. W.-k.212, zeznania powoda S. G.-k.335, zeznania powódki-k.393.

Powodowie podróż rozpoczęli w dniu 26.06.2009 r. Po przylocie do V. zostali z lotniska odebrani wraz pozostałymi uczestnikami autokarem przez rezydenta. Autokar posiadał niesprawną klimatyzację, nie otwierały się również okna. Ze względu na fakt, iż zarówno rezydent jak i kierowca nie znali drogi do miejsca zakwaterowania, czas przejazdu wydłużył się do 2 godzin - zamiast zakładanych 10 minut.

Dowód: odpowiedź na reklamację-k.32, zeznania świadka E. F.-k.173, zeznania świadka L. W.-k.210, zeznania świadka M. W.-k.212, zeznania powoda S. G.-k.335, zeznania świadka M. S.-k.365, zeznania powódki- k. 393v.

Podczas pobytu w Bułgarii powodowie zamieszkivali, zgodnie z zawartą umową, w hotelu (...) posiadającego standard czterogwiazdkowego hotelu.

Dowód: okoliczność bezsporna, zeznania świadka M. K.-k.244, zeznania powoda S. G.-k.336, zeznania powódki-k. 393v.

Pokój, w którym zostali zakwaterowani nie był przygotowany do przyjęcia nowych gości. Pokój był nieposprzątanym, na podłodze znajdował się piasek, szyby w oknach były brudne, zaś barierki odgradzające balkon - popękane i zardzewiałe. Nadto ściany pomieszczenia były brudne, poobdzierane i opadała z nich farba.

Dowód: dokumentacja fotograficzna-k.18,k.22,k.27, zeznania świadka E. F.-k.173, zeznania świadka L. W.-k.210, zeznania świadka M. W.-k.212, zeznania powoda S. G.-k.336, zeznania świadka M. S.-k.366, zeznania powódki- k. 393v.

Na korytarzu hotelu znajdowały się ostro zakończone metalowe elementy stanowiące niebezpieczeństwo dla przebywających w hotelu gości, zaś uszkodzone widny istotnie utrudniały poruszanie się po hotelu.

Dowód: zeznania świadka E. F.-k.173-174, zeznania świadka M. W.-k.212, zeznania świadka L. W.-k.210, zeznania powoda S. G.-k.336, zeznania powódki- k. 393v.

Znajdujący się przy hotelu basen był zaniedbany i stale zabrudzony. Na jego dnie znajdował się piasek zaś po powierzchni wody pływały insekty. Nadto przy basenie znajdowała się niezabezpieczony otwór w ziemi stanowiący zagrożenie dla osób korzystających z basenu, a przede wszystkim przebywającym w jego pobliżu dzieciom.

Dowód: dokumentacja fotograficzna-k.17,k.19,k.2., zeznania świadka E. F.-k.174, zeznania świadka L. W.-k.210, zeznania świadka M. W.-k.213, zeznania powoda S. G.-k.336., zeznania świadek M. S.-k.365, zeznania powódki-k. 393v.

Powodowie zgłaszali nadto zastrzeżenia do stanu sanitarnego hotelowej restauracji, która nie była dostatecznie wyposażona w sprzęty i naczynia kuchenne, ponadto naczynia te były brudne i niedomyte. Restauracja była bardzo rzadko sprządana, w związku z czym na podłodze znajdowały się śmieci. Powodowie, z uwagi na brak miejsc w restauracji, często zmuszeni byli spożywać posiłki na zewnątrz. Ponadto obsługa hotelu pracująca w barze na plaży była dosyć często pod wpływem alkoholu. Pracownicy nie zwracali uwagi na gości hotelowych lub też obsługiwali ich ze znacznym opóźnieniem.

Dowód: dokumentacja fotograficzna-k.20,k.28, zeznania świadka E. F.-k.174. zeznania świadka L. W.-k.211, zeznania powoda S. G.-k.336, zeznania powódki- k. 393v.

Plaża, która przylegała do hotelu była zaniedbana i zaśmiecona. Na plaży znajdowały się zepsute kosze na śmieci oraz stare zniszczone leżaki.

Dowód: dokumentacja fotograficzna-k.17,k.25, zeznania świadka E. F.-k.174, zeznania świadka L. W.-k.210, zeznania powoda S. G.-k.336, zeznania świadek M. S.-k.365, zeznania powódki- k. 393v.

Toalety były w bardzo złym stanie sanitarnym, a nadto była utrudniona możliwość korzystania z nich ze względu na niesprawne drzwi wejściowe.

Dowód: dokumentacja fotograficzna-k.24,k.26, zeznania świadka L. W.-k.210, zeznania powoda S. G.-k.336, zeznania powódki- k. 393v.

Wszyscy goście hotelowi nie mieli możliwości skorzystania z zagwarantowanych w ofercie leżaków plażowych wraz z parasolami, bowiem nie zabezpieczono dostatecznej ich ilości dla przebywających w hotelu osób.

Dowód: dokumentacja fotograficzna-k.23, zeznania powoda S. G.-k.336, zeznania powódki- k. 393v.

Powodowie - po zakwaterowaniu w hotelu - w trakcie spotkania z rezydentem zwracali wielokrotnie uwagę na wyżej opisane kwestie, domagając się jednocześnie zakwaterowania w innym miejscu. Prośba ta została załatwiona odmownie.

Dowód: zeznania świadka E. F.-k.174, zeznania powoda S. G.-k.336, zeznania świadek M. S.-k.366, zeznania powódki-k. 393v.

Powodowie wraz z innymi osobami biorącymi udział w imprezie turystycznej złożyli pisemną reklamację do organizatora imprezy, wskazując w niej złe warunki zakwaterowania.

Dowód: reklamacja-k.16-16v. zeznania świadka E. F.-k.174, zeznania świadka L. W.-k.21, zeznania świadka M. W.-k.212, zeznania świadka M. K.-k.245, zeznania świadka J. L.-k.246, zeznania powoda S. G.-k.336, zeznania powódki-k. 393v.

Pozwany zaproponował małżonkom K. czek rabatowy o wartości 300 zł. zrekompensowania niezadowolenia ze spędzonego z biurem podróży czasu.

Dowód: okoliczność bezsporna.

Sąd ustalając stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie oparł swoje ustalenia na podstawie zgromadzonych w postępowaniu dowodowym dokumentów przedłożonych przez strony, tj. potwierdzenia rezerwacji, warunków uczestnictwa w imprezach turystycznych, dokumentacji fotograficznej, reklamacji powodów i innych uczestników

wycieczki oraz na podstawie zeznań świadków powołanych przez stronę powodową (zeznania świadka E. F.-k.173-174, zeznania świadka L. W.-k.210-211, zeznania świadka M. W.-k.212-213, zeznania świadka M. S.-k.365-366), które Sąd uznał za wiarygodne.

Sąd pominął zeznania świadków M. K. (k.244-245) oraz J. L. (k.246), uznając, iż nie wnoszą one nic istotnego do sprawy.

Zeznania powodów(k.335-337, k.393-393v) Sąd uznał za zasługujące na wiarę w całości, ponieważ są logiczne, szczegółowe i spójne, potwierdzone zeznaniami ww. świadków.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż strony łączyła umowa o organizację usługi turystycznej, a ponadto prawa i obowiązki stron regulowały informacje zamieszczone w warunkach uczestnictwa w imprezach turystycznych oraz dane zawarte w ofercie katalogowej pozwanej.

Podstawę prawną żądania zgłoszonego w sprawie stanowi art. 11 a ust. 1 w ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2004 r., Nr 223, poz. 2268 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem, organizator turystyki odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych, chyba, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest spowodowane wyłącznie: działaniem lub zaniechaniem klienta, działaniem lub zaniechaniem osób trzecich, nie uczestniczących w wykonywaniu usług przewidzianych w umowie, jeżeli tych działań lub zaniechań nie można było przewidzieć ani uniknąć, albo siłą wyższą. Ponadto w art. 11 b ust. 1 - 3 wyżej powołanej ustawy zastrzeżono, iż odpowiedzialności tej nie można wyłączyć ani ograniczyć w drodze umowy, a także w razie wyboru prawa obcego, chyba że możliwość takiego ograniczenia przewiduje umowa międzynarodowa, której Rzeczpospolita Polska jest stroną albo, że strony ograniczą tą odpowiedzialność w umowie do dwukrotności ceny imprezy turystycznej względem każdego klienta, z wyłączeniem szkód na osobie. Natomiast stosownie do brzmienia art. 16a ust. 1 tego aktu organizator turystyki, który w czasie trwania danej imprezy turystycznej nie wykonuje przewidzianych w umowie usług, stanowiących istotną część programu tej imprezy, jest obowiązany, bez obciążania klienta dodatkowymi kosztami, wykonać w ramach tej imprezy odpowiednie świadczenia zastępcze. Z kolei, jeżeli jakość świadczenia zastępczego jest niższa od jakości usługi określonej w programie imprezy turystycznej, klient może żądać odpowiedniego obniżenia ceny imprezy.

Przedmiotem powyżej regulacji są zatem warunki świadczenia przez przedsiębiorców usług turystycznych na terenie kraju i za granicą. Zaznaczyć przy tym należy, iż wprowadza ona nową kategorię umów nazwanych - „umowę o świadczenie usług turystycznych”, przez którą należy rozumieć wszelkiego rodzaju usługi świadczone turystom. Przepisy ujmują „usługę turystyczną” obejmującą w praktyce kilka różnych świadczeń jako jedno zobowiązanie i nadają jej charakter „pakietowy”. Konsekwencją takiej konstrukcji jest to, że za wykonanie wszystkich mieszczących się w ramach umowy świadczeń, pomimo iż są one z reguły realizowane przez różne podmioty, to odpowiedzialność wobec usługobiorcy ponosi jedynie „organizator usługi” (art. 11a ustawy). Z powyższego wynika szeroko zakreślony zakres odpowiedzialności organizatora, albowiem odpowiada on nie tylko za działania własne, ale również osób, z pomocą których zobowiązanie wykonuje, i odpowiedzialność ta oparta jest na zasadzie ryzyka (art. 474 k.c.).

Podkreślenia wymaga fakt, iż miernikiem treści i przedmiotu świadczenia konkretyzujących dany stosunek prawny jest treść umowy indywidualnej. Jednakże w przypadku umów o świadczenie usług turystycznych z reguły dochodzi do transakcji pozbawionych negocjacji, standardowych o czysto adhezyjnym charakterze, gdzie klientowi przysługuje wybór najdogodniejszej dla niego oferty spośród ofert przygotowanych przez organizatora imprez. Dlatego też pozycja konsumenta usług turystycznych - jako mającego niewielki wpływ na warunki umowy - jest znacznie słabsza niż organizatora, a instrumentem mającym zapewnić mu ochronę są przepisy art. 11-19 wskazanej ustawy o usługach turystycznych. Podkreślenia wymaga fakt, iż przepisy te, w zakresie w jakim dotyczą umów zawieranych między organizatorami turystyki a konsumentami oraz ich ochrony stanowią *lex specialis* wobec przepisów kodeksu cywilnego

i są rezultatem implementacji dyrektywy nr 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz. Urz. WE L 158 z 23 VI 1990).

Podkreślenia wymaga również i to, że w ustawowym katalogu usług turystycznych znajduje się między innymi „ impreza turystyczna ” zdefiniowana jako obejmująca co najmniej dwie usługi turystyczne tworzące jednolity program i objęte wspólną ceną, jeżeli usługi te obejmują nocleg lub trwają ponad 24 godziny albo jeżeli program przewiduje zmianę miejsca pobytu. W myśl art. 14 ust. 1 ustawy umowa o świadczenie usług turystycznych polegających na organizowaniu imprez turystycznych wymaga formy pisemnej i powinna zawierać określone postanowienia, których zakres został szczegółowo zakreślony w ustępie 2 tego przepisu. Ustawa nakłada jednocześnie na organizatora obowiązek szczegółowej informacji, co do zakresu, przedmiotu i treści poszczególnych świadczeń jeszcze przed zawarciem umowy, przy czym informacja ta powinna być doręczona w postaci dokumentu pisemnego, zrozumiałego i przystępnego. Dane zawarte w broszurach, folderach, katalogach czy innych formach ofert (zakres zawartych tam informacji ma również charakter obligatoryjny) stają się elementem kontraktu z klientem, o ile nie będzie on zawierał odmiennych postanowień (art. 12 i 13). Istnienie obligatoryjnej treści umowy, jak również obligatoryjny charakter ewentualnych klauzul modyfikacyjnych ogranicza swobodę umów w interesie konsumenta, przyczynia się do transparentności jej postanowień, a nadto szczegółowe uregulowania w rozważanym zakresie mają z założenia ograniczać ryzyko sporów i dowodowo ułatwiać sytuację konsumenta. Warto zwrócić uwagę również na daleko idącą ochronę konsumenta wyrażoną w dyspozycji art. 19 ustawy, w którym ustawodawca zastrzegł rygor nieważności dla postanowień umów zawieranych przez organizatorów turystyki z klientami mniej dla nich korzystniejszych niż postanowienia ustawy, w miejsce, których automatycznie wchodzi zastosowanie przepisów ustawy. Powyższe dotyczy także wzorów, czy też ogólnych warunków umów wydawanych przez organizatorów turystyki, które stają się częścią składową umowy.

W ustawie uregulowano m. in. w sposób szczególny pewne zagadnienia związane z zawieraniem, wykonywaniem i rozwiązywaniem umów o świadczenie usług turystycznych, w tym prawo odstąpienia od umowy przez klienta w określonego rodzaju sytuacjach za zwrotem ceny, prawo do otrzymania nieodpłatnie świadczeń zastępczych tej samej jakości oraz do żądania odszkodowania (art. 11 a, 14 ust. 5 i 6 i art. 16 a). Jednakże z uwagi, iż regulacja tej kategorii umów nie jest wyczerpująca, to zgodnie z art. 11 ustawy w zakresie w niej nie unormowanym, znajdują do niej w pełni zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego (w tym przede wszystkim art. 750 w zw. z art. 734 i nast. k.c. oraz ogólne przepisy dotyczące zawierania umów w przedmiocie ich ważności, skuteczności czy też interpretacji ich postanowień a także tzw. niedozwolonych klauzul umownych oraz inne przepisy dotyczące ochrony konsumenta).

Podkreślenia wymaga fakt, iż zawarta w ustawie regulacja odpowiedzialności organizatora imprezy turystycznej za niewykonanie lub nienależyte wykonanie przyjętych zobowiązań nie jest pełna i kompletna. Zastosowanie w tym zakresie znajdują zatem w pierwszej kolejności omówione na wstępie rozważań przepisy ustawy, a w kwestiach nie unormowanych odpowiednio należy stosować przepisy kodeksu cywilnego regulujące odpowiedzialność odszkodowawczą, z wyłączeniem jednak podstawowej zasady dotyczącej odpowiedzialności kontraktowej a wyrażonej w art. 471 k.c. Uzasadnieniem tego wyłączenia jest to, iż przepis art. 11a ust. 1 ustawy przewidując odrębny, surowszy reżim odpowiedzialności, w szczególności co do zakresu odpowiedzialności wywołanego niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania oraz co do okoliczności zwalniających z odpowiedzialności, stanowi samodzielną podstawę roszczeń. Odpowiedzialność organizatora imprezy skonstruowana jest nie na zasadzie winy wyrażonej w art. 471 k.c., ale na zasadzie ryzyka, ponieważ odpowiada nie tylko za własne działania, ale również osób trzecich, z których pomocą wykonuje zobowiązanie i niezależnie od tego czy jemu lub tym osobom można przypisać zawinienie. Organizator imprezy turystycznej nie może zwolnić się z odpowiedzialności poprzez powołanie się na brak winy w nadzorze nad tymi osobami lub w brak winy w ich wyborze. Jedyną podstawą prawną do wyłączenia jego odpowiedzialności jest wykazanie zaistnienia ściśle określonych w ustawie przesłanek egzoneracyjnych. Dodać należy, iż pozostałe przesłanki odpowiedzialności *ex contractu*, tj. pojęcie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania i szkoda szeroko rozumiana (uszczerbek majątkowy: rzeczowy i osobowy, uszczerbek niemajątkowy), czy też związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą regulowane są przez odpowiednie przepisy k.c.

Ustawodawca mając na celu ochronę klienta imprezy turystycznej wprowadził ustawowe domniemanie odpowiedzialności organizatora za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umówionej usługi turystycznej, tym samym uczestnik imprezy dochodzący ochrony swoich praw z tego tytułu musi jedynie wykazać, że świadczenia objęte umową nie zostały wykonane albo zostały wykonane niezgodnie z jej treścią oraz to, że stanowiło to przyczynę powstania po jego stronie szkody majątkowej lub niemajątkowej. Zakres okoliczności za jakie odpowiada organizator turystyki musi uwzględniać wysoki miernik staranności, jakiego należy wymagać od profesjonalisty, zajmującego się prowadzeniem działalności o specjalistycznym charakterze (art. 355 §2 k.c.).

Zgodnie z ogólną zasadą kodeksu cywilnego wyrażoną w art. 6 k.c. i przy uwzględnieniu zapisów ustawowych dotyczących odpowiedzialności kontraktowej (art. 11 a ust. 1 ustawy oraz posiłkowe art. 471 k.c.), to na osobie dochodzącej swego roszczenia na drodze postępowania sądowego spoczywa ciężar wykazania okoliczności niezbędnych do ustalenia zakresu odpowiedzialności pozwanego, tj. zarówno jej podstawy faktycznej i prawnej, jak i wysokości żądanej należności. W rozpatrywanej sprawie do strony powodowej należało zatem udowodnienie faktu zawarcia umowy i wynikających z jej treści albo wprost z przepisów ustawy wzajemnych obowiązków stron oraz tego, że pozwana nienależycie wykonała wobec nich zobowiązanie oferując świadczenie niezgodne z umówionym lub niższej jakości niż umówione. Z kolei, stronę pozwaną obciążałby obowiązek wykazania, że nienależyte wykonanie zobowiązania było wynikiem okoliczności, za które nie odpowiada. Natomiast ustalenie wysokości dochodzonego roszczenia w myśl zapisów art. 11 a i 16 a ustawy pozostawione zostało swobodnemu uznaniu organu orzekającego w sprawie.

Sąd zważył, iż strona powodowa w pełni wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku dowodowego, wykazując zaistnienie przesłanek pozwalających na uwzględnienie żądania w zasadnej, zdaniem Sądu, części żądania. Strona powodowa wykazała bowiem na czym polegało nienależyte wykonanie przez pozwaną (...) Spółkę z o.o. w W. zobowiązanie umowne oraz to, że spowodowało to obniżenie standardu oferowanej usługi poniżej poziomu oczekiwań powodów. Natomiast przeciwne twierdzenia pozwanego, zdaniem Sądu, miały charakter wyłącznie czysto subiektywny z uwagi na inspekcję, jak odbyła się na początku czerwca 2009 r. i która nie mogła odzwierciedlać sytuacji zastanej przez powodów oraz pozostałych uczestników imprezy. Zresztą istnienie niedogodności związanych z zastaną sytuacją na miejscu imprezy należy do faktów notoryjnych, natomiast rozmiar i sposób odczuwania tych niedogodności rozpatrywać trzeba w kategoriach subiektywnych, zatem negowanie przez pozwaną opisanych w treści pozwu i reklamacjach przykrych doznań powodów nie może skutkować wnioskiem o niewykazaniu tych okoliczności.

Kwestią sporną pozostawało również ustalenie, w jakim stopniu pozwany jako organizator imprezy turystycznej nie wykonał lub nienależycie wykonał swoich zobowiązań wynikających z umowy zawartej z powodami. Wpierw należało ustalić, czy wszystkie zgłoszone przez powodów zastrzeżenia miały rzeczywiście charakter wad imprezy rozumianych jako istotne niezgodności pomiędzy usługami świadczonymi powodom a umówionymi.

W niniejszej sprawie zastrzeżenia powodów dotyczyły co do jakości hotelu, czystości oraz traktowania klientów. Sąd rozstrzygając w niniejszej sprawie, mając na uwadze materiał dowodowy w sprawie, uznał iż faktycznie powodowie zostali zakwaterowani w pokoju, który odbiegał od standardów hotelu czterogwiazdkowego. Brudny basen oraz szyby w oknach, zardzewiałe wystające elementy, odpadający tynk ze ścian, brudne urządzenia sanitarne, uzasadniają przekonanie, iż zajmowany pokój oraz wyposażenie hotelu odbiegały w sposób znaczący od wymaganych standardów. Gdyby powodowie wiedzieli w jakich warunkach będą spędzać urlop z pewnością nie wybraliby oferty pozwanego. Zasady słuszności przemawiają za uznaniem, iż poziom hotelu nie odpowiadał stanem czystości i jakości wyposażenia stawianym wymogom hotelu czterogwiazdkowego. Wobec powyższego przyjąć należało, że świadczenie pozwanego zostało wykonane w nienależyty sposób. Ustalając zatem wysokość należnego odszkodowania Sąd uznał, iż powodom należy się kwota po 1.019,50 zł. Wysokość zasądzzonego przez Sąd odszkodowania na rzecz powodów uzasadnia bowiem nie dotrzymanie przez pozwanego zaoferowanego standardu w ofercie turystycznej.

Natomiast Sąd zasądzając odsetki ustawowe od dnia 26.11.2009 r. miał na uwadze przepis z art. 481 § 1 k.c. stanowiący, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które

dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Niemniej jednak Sąd był ograniczony żądaniem pozwu, w którym powodowie domagali się zasądzenia odsetek od 26.11.2009 r.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie I i II sentencji wyroku.

Odnosnie żadanego zadośćuczynienia stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie nie zachodziły podstawy prawne do jego zasądzenia. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny przepisy kodeksu cywilnego, tj. 445 i 448 k.c. znajdują zastosowanie do szkody na osobie, której poszkodowany żąda naprawienia na podstawie reguł odpowiedzialności deliktowej. Oznacza to, że obowiązujące unormowanie nie pozwala dochodzić naprawienia szkody niemajątkowej poza reżimem odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych. Poza przypadkiem zbiegu odpowiedzialności deliktowej i kontraktowej (art. 443 k.c.), pokrzywdzony nie może domagać się zadośćuczynienia za krzywdę, jeżeli szkoda na osobie jest skutkiem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania.

Mając powyższe na względzie Sąd oddalił żądanie o zadośćuczynienie i orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku.

Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c. biorąc pod uwagę wynik procesu, zgodnie z którym strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić stronie wygrywającej koszty postępowania, uwzględnwszy wniosek powodów o zwrot kosztów opłat sądowych od pozwu, opłat od pełnomocnictwa oraz zastępstwa procesowego tj. § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (pkt IV i V sentencji wyroku).

Zarządzenie: Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powodów.